

LIJNEYA GILLETTE

(bi çavê yên ku tên birêvebirin)

«Klînîkek nexweşan derman dike. Civateke lênêrînê mirovan radigire.»

I. Rêveber û lijne

Sazî ji betonê çênabin.

Ew ji biryaran çêdibin.

Her avahî dikare bi heman materyalan bê avakirin, lê tiştê ku wê cuda dike dîtina wan e ku wê birêve dibin.

Li pişt her rêxistinê mirov hene bi dîrokên cuda, ezmûnên cuda, jêhatîbûnên cuda. Mirovên ku qebûl kirine berpirsiyariyeke hevpar parve bikin, her çend li ser ka meriv çawa digihîje heman armancan ramanên cuda hildigirin.

Rêveber gelek caran ji rêyên cuda tên.

Hin ji hundirê saziyê bilind dibin.

Hinekên din ji ezmûneke pîşeyî tên ku li cihekî din bi dest xistine.

Her yek zanîn, bawerî û awayên cuda yên şîrovekirina rola xwe tîne.

Û wek ku li her cihê ku berpirsiyarî û hêza biryardanê lê hebe diqewime, dîtîna her tim li hev nakin.

Her yek bawer dike ku parçeyek ji çareseriyê di destê wî de ye.

Her yek rastiye bi tiştên ku jiyane dixwîne.

Lê di dawiyê de ne raman in ku cudahiye çêdikin.

Encam in.

Û encam her roj ji aliyê wan ve tîn şopandin ku ji her kesî bêtir encamên biryarên hatine dayîn dijîn: nexweş û malbatên wan.

Ji ber vê yekê saziyeke tenduristiyê ji hiyerarşiyekê bêtir dişibe orkestrayekê.

Rêveber hene.

Serperîşt hene.

Prosedur hene.

Lê encama dawî bi ahenga di navbera hemû mirovên ku beşdarî rêwîtiyê dibin ve girêdayî ye.

Yên ku birêve dibin notayan dinivîsin.

Yên ku her roj dixebitin wan dîkin muzîk.

Û gelek caran di kalîteya vê hevkariyê de ye ku nirxa rastîn a rêberiyê tê pîvandîn.

Ji ber ku ferman dayîn fonksiyonek e.

Rêberî berpirsiyariyek e.

Û di rêxistinên ku xwe dane lînêrînê de, dûrahiya di navbera her duyan de dikare cudahiyeke mezin çêbike.

Dîtin wek mafê taybet ê lijneyê û şêwirmendên wê dimîne, û gelekî bi çanda wan û bi wê rêya ku ew anîne wir ve girêdayî ye.

Ne her kesê ku li ser lijneyekê rûdine bi amadekariya ji bo wê rolê hatiye wir.

Carinan îmkânên darayî ne ku derî vedikin — mîrasek, serweteke ji nişka ve, serkeftineke ku di qadeke bi tevahî cuda de hatiye bidestxistin — bêtir ku ew îmkân bi çandê lînêrînê re bîn. Û pere, bi serê xwe, fêrî kesî nake ka meriv çawa saziyeke tenduristiyê birêve dibe.

Ev çandê rêxistinî ye ku yên dikevin hundir şaş dike.

Şêwirmendek tê bîra min ku, her çend tu jêhatîbûneke wî ya klînîkî tune bû jî, di korîdoran de bi piranî bi wê yekê mijûl dibû ku kontrol bike ka karmend cihên

parkkirinê yê ji bo nexweşan veqetandî dagir nakin. Hûrguliyeke piçûk, û dîsa jî eşkerekar: wê gelek tişt digot li ser wê yekê ka ji bo wî kesî pêşîniya rastîn çî bû.

Bes bû ku meriv dûrtir binêre — veberhênanê bike da ku vegerekê çêbike, ne ku tenê tiştê ku jixwe heye biparêze. Li vir e ku cudahî tê lîstin di navbera yê ku xwediyê saziyekê ne û yê ku dizanin wê çawa birêve bibin.

Her cihekî karakterê xwe heye. Û ew karakter ji mirovên ku wî birêve dibin çêdibe.

II. Epîlog

Sazî bi veberhênanan tî avakirin.

Bawerî bi mirovan tî avakirin.

Rêberî ne bi rola ku meriv digire tî pîvandîn, lê bi şiyana xistina jêhatîbûnê cuda di xizmeta armanceke hevpar de.

Ji ber ku di dawiyê de, li pişt her rêxistineke ku dixebite, qet tenê mirovek tune ye.

Her tim tîmek heye.

III. Rûpela nivîskar

Ev berhem bi siparîş nehatiye nivîsandin.

Nehatiye firotin.

Ji bo armancên bazirganî nehatiye çêkirin.

Hatiye nivîsandin da ku şahidiyê bide nirxa rehabîlîtasyonê, rûmeta mirovî û têkiliya di navbera mirovan de.

Tenê heqê ku tê xwestin dolarekî sembolîk e — ne wekî bihayê berhemê, lê wekî şahidiya peywireke hevpar ji bo çandê lênêrîn, hêvî û berpirsiyariyê.

Ferdinando